TEISINGUMO TEISMO (antroji kolegija) SPRENDIMAS

2007 m. birželio 14 d. *

Byloje C-342/05

dėl 2005 m. rugsėjo 14 d. pagal EB 226 straipsnį pareikšto ieškinio dėl įsipareigojimų neįvykdymo,

Europos Bendrijų Komisija, atstovaujama M. van Beek ir I. Koskinen, nurodžiusi adresą dokumentams įteikti Liuksemburge,

ieškovė,

prieš

Suomijos Respubliką, atstovaujamą E. Bygglin, nurodžiusią adresą dokumentams įteikti Liuksemburge,

atsakovę,

* Proceso kalba: suomių.

TEISINGUMO TEISMAS (antroji kolegija),

kurį sudaro kolegijos pirmininkas C. W. A. Timmermans, teisėjai K. Schiemann, J. Makarczyk, L. Bay Larsen (pranešėjas) ir J.-C. Bonichot,

generalinė advokatė J. Kokott,
kancleris R. Grass,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį,

susipažinęs su 2006 m. lapkričio 30 d. posėdyje pateikta generalinės advokatės išvada,

priima šį

Sprendimą

1 Ieškiniu Europos Bendrijų Komisija prašo Teisingumo Teismo pripažinti, kad leisdama medžioti vilkus pažeidžiant išimties sąlygas, numatytas 1992 m. gegužės 21 d. Tarybos direktyvos 92/43/EEB dėl natūralių buveinių ir laukinės faunos bei floros apsaugos (OL L 206, p. 7, toliau – Buveinių direktyva), 16 straipsnio 1 dalyje, Suomijos Respublika neįvykdė įsipareigojimų pagal šios direktyvos 12 straipsnio 1 dalį ir 16 straipsnio 1 dalį.

Teisinis pagrindas

Buveinių direktyva

2 Pagal Buveinių direktyvos 12 straipsnio 1 dalį:

„Valstybės narės imasi reikiamų priemonių sukurti į IV priedo a dalį įrašytų gyvūnų rūšių griežtos apsaugos jų paplitimo areale sistemą, draudžiančią:

a) bet kokia forma tyčia gaudyti ar žudyti šių rūšių individus gamtoje;

<...>".

3 Buveinių direktyvos IV priedas pavadintas „Bendrijos svarbos gyvūnų ir augalų rūšys, kurioms reikalinga griežta apsauga". Šio IV priedo a punkte, iš dalies pakeistame Aktu dėl Austrijos Respublikos, Suomijos Respublikos ir Švedijos Karalystės stojimo sąlygų ir sutarčių, kuriomis yra grindžiama Europos Sąjunga (OL C 241, 1994, p. 21 ir OL L 1, 1995, p. 1, toliau – IV priedo a punktas), nurodytos tokios rūšys: „*Canis lupus* (išskyrus Suomijos populiacijos šiaurės elnių valdymo teritorijose, kaip apibrėžta 1990 m. rugsėjo 14 d. Suomijos akte Nr. 848/90 dėl šiaurės elnių)".

4 Buveinių direktyvos 16 straipsnio 1 dalyje numatyta:

„Jei nėra kitos priimtinos alternatyvos ir nukrypti leidžiančios nuostatos taikymas netrukdo palaikyti atitinkamos rūšies populiacijų gerą apsaugos būklę jų natūralaus paplitimo areale, valstybės narės gali nukrypti nuo 12, 13 ir 14 straipsnių bei 15 straipsnio a ir b dalių:

a) siekdamos apsaugoti laukinę fauną ir florą bei išsaugoti natūralias buveines;

b) siekdamos išvengti didelės žalos, ypač pasėliams, naminiams gyvuliams, miškams, žūklės plotams, vandenims ir kitoms nuosavybės rūšims;

c) atsižvelgdamos į visuomenės sveikatą ir saugą arba dėl kitų įpareigojančių priežasčių neatsižvelgti į visuomeninius interesus, įskaitant socialinio ar ekonominio pobūdžio, į pirminės svarbos gamtinei aplinkai naudingas pasekmes;

<...>“.

5 Rūšių apsaugos būklė apibrėžiama Buveinių direktyvos 1 straipsnio i punkte:

„i) *rūšies apsaugos būklė* reiškia atitinkamą rūšį veikiančių poveikių visumą, kuri gali turėti ilgalaikį poveikį jos populiacijos paplitimui ir gausumui 2 straipsnyje nurodytoje teritorijoje;

Rūšies apsaugos būklė laikoma „gera“, kai:

— atitinkamos rūšies populiacijos pokyčių duomenys rodo, kad ji pati pajėgi ilgą laiką išlikti kaip gyvybingas jos natūraliosios buveinės komponentas,

ir

— rūšies natūralaus paplitimo arealas nemažėja ir nėra tikėtina, kad bus sumažintas ateityje,

ir

— yra bei tikriausia bus pakankamai didelė buveinė, kurioje jos populiacija galės išlikti ilgą laiką.“

Suomijos teisės aktai

6 Iš Teisingumo Teismui pateiktos informacijos matyti, kad Buveinių direktyvos 12 ir 16 straipsniai buvo perkelti labai panašiomis formuluotėmis į Suomijos medžioklę reglamentuojančius teisės aktus.

7 Tačiau leidimą medžioti vilkus reglamentuoja specialūs teisės aktai. Tokį leidimą konkrečiu atveju išduoda kompetentinga medžiojamų gyvūnų apsaugos apygardos institucija. Tačiau maksimalią leistiną medžioklės ribą regione, t. y. maksimalų leistiną sumedžioti vilkų skaičių kiekvienoje apygardoje medžioklės laikotarpiu nuo lapkričio 1 d. iki kovo 31 d., nustato Žemės ir miškų ūkio ministerija. Ši riba nustatoma tam, kad vilkų populiacijai negrėstų pavojus išnykti atitinkamoje apygardoje. Atsižvelgiama į visus turimus duomenis apie šių gyvūnų mirtingumą, ypač kurį sukelia kelių eismo įvykiai ir žmonių veikla.

8 Prieš išduodamos leidimą medžioti medžiojamų gyvūnų apsaugos apygardos institucijos turi išnagrinėti, ar įgyvendintos sąlygos, numatytos Buveinių direktyvos 16 straipsnio 1 dalyje, kuri buvo perkelta į vidaus teisę. Be to, kai yra pasiekiama maksimali leistina regiono medžioklės riba, ją viršyti galima tik laikantis šio 16 straipsnio 1 dalyje numatytų sąlygų ir turint specialų ministerijos leidimą.

9 Be to, nors policijos pajėgos išimtiniais atvejais gali žudyti gyvūnus, jos tai daro tik laikydamosi šio sprendimo 8 punkte nurodytų sąlygų.

Ikiteisminė procedūra

10 Komisija procedūrą dėl įsipareigojimų neįvykdymo pradėjo nusiųsdama Suomijos Respublikai 2001 m. balandžio 10 d. oficialų pranešimą. Po to, kai ši valstybė narė atsakė į pranešimą 2001 m. liepos 6 d. laišku, Komisija 2002 m. birželio 26 d. pareiškė pagrįstą nuomonę, kurioje nurodė: kadangi Suomijoje vilkų apsaugos būklė nėra gera, buvo galima taikyti kitas priimtinas alternatyvas, o leidimai medžioti buvo išduodami jų nesiejant su didelę žalą darančių individų nustatymu, leidžiama vilkų medžioklė neatitinka Buveinių direktyvos 16 straipsnio 1 dalyje nurodytų sąlygų. Suomijos Respublika į šią pagrįstą nuomonę atsakė 2002 m. rugpjūčio 28 d. laišku.

11 Tačiau manydama, kad minėtas pažeidimas tęsiasi, Komisija 2005 m. rugsėjo 14 d. pareiškė šį ieškinį.

Dėl ieškinio

Šalių argumentai

12 Komisija pirmiausia pažymi, kad Suomijoje vilkai yra rūšis, kuriai gresia išnykimas, todėl jos apsaugos būklės šioje valstybėje narėje negalima laikyti gera.

13 Be to, Komisija teigia, kad Suomijos praktika išduoti leidimus medžioklei, kaip prevencinei priemonei, prieštarauja Buveinių direktyvos 16 straipsnio 1 daliai. Kai

labai tikėtina, kad vilkas padarys didelės žalos, jos iš esmės galima išvengti kitais būdais nei prevenciniu žudymu. Gali būti naudojami repelentai, kvapai, elektriniai ar kitokie užtvarai, naminiai gyvūnai ar šunys gali būti uždaromi patalpose arba atlyginami atsiradę nuostoliai. Kai leidimas medžioti išduodamas prevencijos tikslais, nėra garantijos, kad bus žudomi tie vilkai, kurie sukelia didelę žalą. Bet kuriuo atveju šiuos leidimus Suomijos institucijos išduoda neatsižvelgdamos į tokią žalą darančius individus. Šiomis sąlygomis medžioklė nėra labai veiksminga priemonė, padedanti išvengti tokios žalos.

14 Galiausiai Komisija teigia, kad Žemės ir miškų ūkio ministerijos iš anksto nustatytos metinės teritorinės kvotos tam tikram laikotarpiui negali būti pateisintos, nes nukrypimus nuo griežtos apsaugos sistemos reikia vertinti neatsižvelgiant į aptariamą laikotarpį bei numatyti atskirai kiekvieno leidimo medžioti atžvilgiu, remiantis Buveinių direktyvos 16 straipsnio 1 dalimi. Be to, Suomijos institucijų praktika gali sukelti situaciją, kai vilkai būtų teisėtai žudomi, nors ir būtų viršijama Žemės ir miškų ūkio ministerijos nustatyta maksimali leistina riba. Šitaip per 2003–2004 m. sezoną, nors buvo nustatyta maksimali aštuonių vilkų riba, vienuolika leidimų išduota išimties tvarka, o du leidimus išdavė policija. Iš viso per šį sezoną nužudyta dvylika vilkų.

15 Komisija daro išvadą: kadangi vilkų apsaugos būklė Suomijoje nėra gera, buvo kitokių priimtinų alternatyvų, o leidimai medžioti išduodami jų nesiejant su didelę žalą darančių individų nustatymu, vilkų medžioklė Suomijoje yra leidžiama pažeidžiant Buveinių direktyvos 16 straipsnio 1 dalį.

16 Suomijos vyriausybė teigia, kad vilkų medžioklei reikia leidimo, kurį galima gauti pateikus vietinės medžiojamų gyvūnų apsaugos apygardos institucijoms motyvuotą rašytinį prašymą, jame nurodant teritoriją ir planuojamų sumedžioti gyvūnų skaičių. Ši, turėdama informacijos apie savo teritoriją, išnagrinėja, ar medžioklė netrukdo palaikyti gerą rūšies apsaugos būklę, ar galimos kitos priimtinos alternatyvos ir ar įgyvendintos Buveinių direktyvos 16 straipsnio 1 dalyje numatytos nukrypimo sąlygos.

17 Be to, sprendimas išduoti leidimą medžioti yra priimamas atsižvelgiant ir į regiono maksimalų gyvūnų kiekį, galimą sumedžioti kiekvienoje medžiojamų gyvūnų apsaugos apygardoje, kurį nustato Žemės ir miškų ūkio ministerija. Šis skaičius atitinka gyvūnų skaičių, kurį biologiniu požiūriu galima pašalinti, nesukeliant populiacijų išnykimo pavojaus. Todėl šio skaičiaus negalima pasiekti ar viršyti.

18 Suomijos vyriausybė tvirtina, kad jos praktika nesudaro kliūčių geros vilkų populiacijos apsaugos Suomijoje būklės palaikymui. Iš tikrųjų vilkų populiacija per kelerius pastaruosius metus labai išaugo. Tai taikytina ir apgyvendintoms geografinėms teritorijoms. Beje, aptariamos rūšies pokyčių duomenys rodo, kad ji pati yra ir, tikėtina, dar ilgai bus pajėgi išlikti kaip gyvybingas savo natūralių buveinių komponentas.

19 Dėl sąlygos „jei nėra kitos priimtinos alternatyvos“ ši vyriausybė teigia, kad daug įvairių priemonių atskirai ar kartu su kitomis priemonėmis esant galimybei yra naudojamos, siekiant išvengti ar sumažinti vilkų daromą žalą. Visais atvejais medžiojamų gyvūnų apsaugos apygardos institucijos, prieš išduodamos leidimą medžioti, apsvarsto kitas priimtinas alternatyvas. Šiuo požiūriu Suomijos vyriausybė ypač pabrėžia, kad vis dėlto alternatyvos, kurias šiuo atveju nurodo Komisija, nėra tinkamos kiekvienu konkrečiu atveju.

20 Šios vyriausybės teigimu, priešingai nei tvirtina Komisija, Buveinių direktyvos 16 straipsnio 1 dalis nedraudžia nukrypti nuo griežtos apsaugos sistemos siekiant išvengti didelės žalos. Taip pat būtų netikslu teigti, kad sprendimais, kuriais kompetentingos nacionalinės institucijos išduoda leidimus medžioti vilkus, nėra identifikuojami vilkai, galintys padaryti didelės žalos. Iš tikrųjų šiuose sprendimuose tiksliai nustatomos geografinės teritorijos, kuriose galioja minėti leidimai ir kur gyvena tokią žalą darantys vilkai. Tačiau kadangi vilkas yra rujoje gyvenantis gyvūnas, leidimas medžioti negali būti išduodamas vieno ar kelių konkrečių šią žalą darančių vilkų atžvilgiu. Vis dėlto, kadangi aptariami rujai priklausantys individai yra žinomi, jie yra išduoto leidimo medžioti objektas. Be to, jei aptariamas gyvūnas vaikšto vienas, leidimas medžioti taip pat gali būti išduotas jo atžvilgiu.

Teisingumo Teismo vertinimas

21 Kaip teisingai nurodo generalinė advokatė savo išvados 16 punkte, šiuo ieškiniu Komisija neginčija nei Suomijos teisės aktų, nei konkretaus vilkų žudymo atvejo, bet kritikuoja Suomijos institucijų administracinę praktiką vilkų medžioklės srityje.

22 Įsipareigojimai gali būti neįvykdyti dėl administracinės praktikos, kuri pažeidžia Bendrijos teisę, net jeigu patys taikomi nacionalinės teisės aktai ją atitinka (žr. 2006 m. balandžio 27 d. Sprendimo *Komisija prieš Vokietiją*, C-441/02, Rink. p. I-3449, 47 punktą).

23 Šiuo požiūriu iš nusistovėjusios Teisingumo Teismo praktikos išplaukia, kad proceso dėl įsipareigojimų neįvykdymo metu Komisija privalo įrodyti įsipareigojimų neįvykdymą ir pateikti Teisingumo Teismui reikiamų duomenų šiam įsipareigojimų neįvykdymui patikrinti; tuo pačiu metu ji negali remtis paprastomis prielaidomis (žr., be kita ko, 2003 m. lapkričio 6 d. Sprendimo *Komisija prieš Jungtinę Karalystę*, C-434/01, Rink. p. I-13239, 21 punktą ir minėto sprendimo *Komisija prieš Vokietiją* 48 punktą).

24 Komisija, grįsdama šį ieškinį, privalo pateikti įrodymų, kad Suomijoje taikoma praktika kelia pavojų griežtos vilkų, nurodytų Buveinių direktyvos IV priedo a punkte, apsaugos sistemai, numatytai šios direktyvos 12 straipsnio 1 dalyje, nes nukrypimai nuo šios sistemos leidžiami nesilaikant Buveinių direktyvos 16 straipsnio 1 dalyje numatytų sąlygų (šiuo klausimu žr. minėto sprendimo *Komisija prieš Jungtinę Karalystę* 22 punktą).

25 Kadangi pastaroji nuostata numato išimtinę tvarką, kurią reikia aiškinti siaurai ir pagal kurią įrodinėjimo, kad yra reikalaujamos sąlygos, našta kiekvieno leidimo nukrypti atveju tenka sprendimą priimančiai valdžios institucijai, valstybės narės turi užtikrinti, kad visi saugomoms rūšims turintys įtakos veiksmai būtų leidžiami tik tiksliai ir tinkamai motyvuotais sprendimais, pagrįstais Buveinių direktyvos 16 straipsnio 1 dalyje numatytais motyvais, sąlygomis ir reikalavimais (šiuo klausimu žr. 2006 m. birželio 8 d. Sprendimo *WWF Italia ir kt.*, C-60/05, Rink. p. I-5083, 34 punktą).

26 Šiuo atveju nustatyta, kad:

— Suomijos institucijos kiekvienais metais leidžia ribotą išimtinę vilkų medžioklę,

— remiantis 2000 m. ataskaita dėl grėsmių rūšims Suomijoje, paskelbta 2001 m. Aplinkos ministerijos ir Suomijos aplinkos centro (Pertti Rassi, Aulikki Alanen, Tiina Kanerva ja Ilpo Mannerkoski: (toim.) *Suomen lajien uhanalaisuus 2000. Uhanalaisten lajien II seurantaryhmä. Ympäristöministeriö & Suomen ympäristökeskus,* Helsinkis 2001), vilkai yra priskiriami gresiančioms išnykti rūšims,

— šioje ataskaitoje paminėta, kad galinčių daugintis individų yra mažiau kaip 50. Tai skaičius, kuris sudaro mažiausią rėbą, nuo kurios atsiranda kritinis išnykimo pavojus,

— pagal 2005 m. Miškų ir žemės ūkio ministerijos paskelbto vilkų populiacijos valdymo plano (toliau – valdymo planas) 7.2 punktą gali būti suskaičiuota, kad Suomijoje turi būti apytiksliai 20 veislinių porų, jog vilkų populiacija būtų pajėgi ilgą laiką išlikti kaip gyvybingas savo natūralių buveinių komponentas,

— kalbant apie 2001, 2002, 2003 ir 2004 metus, remiantis valdymo plano 2.1.5 punktu, buvo apytiksliai nustatyta atitinkamai 11, 12, 13 ir 16 veislinių porų.

27 Todėl akivaizdu, kad Buveinių direktyvos 1 straipsnio i punkto pirmoje įtraukoje skelbiamų kriterijų atžvilgiu vilkų apsaugos būklė Suomijoje pagrįstoje nuomonėje nustatytu terminu nebuvo gera.

28 Pagal šios direktyvos 16 straipsnio 1 dalį minėtų populiacijų gera apsaugos būklė jų natūralaus paplitimo areale yra būtina ir išankstinė sąlyga leisti nukrypti nuo jos nuostatų (žr. 2007 m. gegužės 10 d. Sprendimo *Komisija prieš Austriją*, C-508/04, Rink. p. I-3787, 115 punktą).

29 Vis dėlto tokių nukrypimų leidimas yra galimas išimtiniais atvejais, kai tinkamai nustatyta, kad jie nepablogins geros minėtų populiacijų apsaugos būklės arba netrukdys jos atkurti. Remiantis Komisijos suformuluotais teiginiais, ypač jos Bendrijos svarbos gyvūnų rūšių griežtos apsaugos, numatytos Buveinių direktyvoje, gairių (*Guidance document on the strict protection of animal species of community interrest provided by the «Habitats» Directive 92/43/EEC*, galutinė versija, 2007 m. vasaris) III skyriaus 47–51 punktais, negalima paneigti, kad riboto tam tikros rūšies gyvūnų skaičiaus žudymas negali turėti jokios įtakos Buveinių direktyvos 16 straipsnio 1 dalyje numatytam tikslui palaikyti gerą vilkų populiacijos apsaugos būklę jų natūralaus paplitimo areale. Todėl toks nukrypimas neturėtų įtakos aptariamai rūšiai.

30 Iš dviejų sprendimų išduoti leidimą vilkų medžioklei, kuriuos Suomijos institucijos priėmė prieš Komisijai išsiunčiant šiai valstybei narei oficialų pranešimą ir kuriuos Komisija pateikė Teisingumo Teismui, išplaukia, kad minėtos institucijos šiais dviem atvejais apibrėžtoje geografinėje teritorijoje leido medžioti nustatytą vilkų skaičių, nesiremdamos rūšies apsaugos būklės įvertinimu, nepateikdamos tikslių ir atitinkamų motyvų dėl kitokių priimtinų alternatyvų ir tiksliai neidentifikuodamos didelę žalą darančių vilkų, kuriuos galima žudyti

31 Tokie sprendimai, kuriuose nesiremiama vilkų žudymo, kurį jie leidžia, įtaka šios rūšies populiacijos geros apsaugos būklės palaikymui jos natūralaus paplitimo

teritorijoje ir kuriuose nepateikiami tikslūs bei atitinkami motyvai dėl kitokių priimtinų alternatyvų, prieštarauja Buveinių direktyvos 16 straipsnio 1 daliai.

32 Tačiau reikia priminti, kad Komisija šiuo ieškiniu, kaip tai išplaukia ir iš šio sprendimo 21 punkto, siekia ne nurodyti konkrečius atvejus, o sukritikuoti Suomijos institucijų administracinę praktiką vilkų medžioklės srityje.

33 Šiuo požiūriu Teisingumo Teismas nusprendė, kad valstybės elgesys, t. y. Bendrijos teisės reikalavimams prieštaraujanti administracinė praktika, gali būti įsipareigojimų neįvykdymas EB 226 straipsnio prasme, jei ši administracinė praktika yra pasiekusi tam tikrą pastovumo ir bendrumo laipsnį (žr., be kita ko, minėto sprendimo *Komisija prieš Vokietiją* 50 punktą).

34 Be to, kaip matyti iš nusistovėjusios Teisingumo Teismo praktikos, įsipareigojimų neįvykdymas turi būti vertinamas pagal padėtį valstybėje narėje pasibaigus pagrįstoje nuomonėje nurodytam terminui (žr., be kita ko, 2005 m. balandžio 26 d. Sprendimą *Komisija prieš Airiją*, C-494/01, Rink. p. I-3331, 29 punktą).

35 Šiuo atveju Komisija nenurodė jokio su leidimo medžioti vilkus išdavimu susijusio sprendimo, kurį Suomijos institucijos būtų priėmusios po sprendimų, apie kuriuos priminta šio sprendimo 30 punkte, išskyrus du 2006 m. sprendimus, kuriais ji remiasi pabrėždama Suomijos institucijų nuo to laiko šioje srityje padarytą pažangą.

36 Iš esmės Komisija, kuri šiame procese niekada neteigė, kad minėtos institucijos atsisakė lojaliai bendradarbiauti, t. y. pranešdamos apie sprendimus išduoti leidimus medžioti, Teisingumo Teismui nenurodė jokių tokio pobūdžio sprendimų, priimtų iki ikiteisminės procedūros pabaigos, kurie galėtų Teisingumo Teismui suteikti būtinos informacijos vertinant ginčijamų kaltinimų pagrįstumą.

37 Be to, reikia priminti, kad veislinių porų skaičius, kaip buvo nurodyta šio sprendimo 26 punkte, 2001–2004 m. padidėjo nuo 11 iki 16. Taip pat neginčijama tai, kad tuo pačiu laikotarpiu bendras Suomijos teritorijoje gyvenančių vilkų skaičius padidėjo nuo 110–130 iki 185–200.

38 Šie duomenys, nors ir nėra patys savaime lemiami, bet kuriuo atveju parodo, kad, nepaisant išimtine tvarka Suomijoje leistos vilkų medžioklės, aptariamų rūšių apsaugos būklė šioje valstybėje narėje nuo ikiteisminio tyrimo stadijos iki šio ieškinio pateikimo nuolat gerėjo.

39 Taigi Komisija nepateikė pakankamai įrodymų, kad Suomijoje nusistovėjo administracinė praktika išduoti leidimus medžioti vilkus nesiremiant rūšies apsaugos būklės įvertinimu arba nepateikiant tikslių ir atitinkamų motyvų dėl kitokių priimtinų alternatyvų.

40 Dėl Komisijos kaltinimo, susijusio su prevencijos tikslais išduotais leidimais medžioti arba bet kuriuo atveju nesiejant jų su didelę žalą darančių individų nustatymu, reikia

konstatuoti, kad Buveinių direktyvos 16 straipsnio 1 dalis, kaip savo išvados 29 punkte nurodė generalinė advokatė, nereikalauja didelės žalos atsiradimo prieš priimant nukrypti leidžiančias nuostatas.

41 Tačiau tiesa, kad Suomijos vyriausybė pripažįsta: kadangi vilkas paprastai gyvena rujoje, leidimas medžioti ne visada gali būti išduotas vieno ar kelių didelę žalą darančių šios rūšies gyvūnų atžvilgiu.

42 Nors *a priori* negalima paneigti to, kad išdavus leidimą nužudyti vieną ar kelis vilkų rujos, kurios konkretūs vilkai daro ar gali padaryti tokios žalos, individus gali būti išvengta šios žalos, ji pašalinta arba sumažinta, reikia konstatuoti, jog bylos medžiaga nepatvirtinta šios prielaidos.

43 Šiuo požiūriu būtina pažymėti, kad, kaip nurodyta valdymo plano 5.4.5 punkte, viena nuomonė yra ta, jog nuolatinė medžioklė baido vilkus nuo žmonių, todėl tai sumažina žalą; o remiantis kita nuomone, rujai priklausančių vilkų medžioklė padidina žalą. Be to, patikslinama, kad šiuo klausimu atlikta mažai biologinių tyrimų.

44 Šiomis aplinkybėmis reikia pritarti Komisijos kaltinimui, susijusiam su prevencijos tikslais išduotais leidimais medžioti.

45 Dėl aplinkybės, kad sprendimams išduoti leidimus medžioti vilkus taip pat taikoma regiono maksimali leistina gyvūnų, kuriuos galima medžioti visose medžiojamų gyvūnų apsaugos apygardose, riba, konstatuotina, kad ji neturėtų būti traktuojama kaip prieštaraujanti Buveinių direktyvos 16 straipsnio 1 daliai. Iš esmės ši riba, nustatoma atsižvelgiant į gyvūnų, kurie gali būti išnaikinti nesukeliant šios rūšies išnykimo pavojaus, skaičių, yra, kaip teisingai nurodo generalinė advokatė savo išvados 33 punkte, tik pagrindas medžiojamų gyvūnų apsaugos apygardų institucijoms išduoti leidimą medžioti, jei, be to, įgyvendinamos Buveinių direktyvos 16 straipsnio 1 dalyje skelbiamos sąlygos.

46 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta šio sprendimo 8 punkte, aplinkybės, kad 2003–2004 m. sezonu aptariama riba iš tikrųjų buvo viršyta, nepakanka įrodyti, jog Suomijos institucijos išdavė leidimus medžioti, dėl kurių gali būti pakenkta vilkų populiacijų geros apsaugos būklės jų natūralaus paplitimo teritorijoje palaikymui.

47 Iš prieš tai nurodytų aplinkybių išplaukia, kad leisdama prevencinę vilkų medžioklę ir nenustatydama, jog tai padeda išvengti didelės žalos Buveinių direktyvos 16 straipsnio 1 dalies b punkto prasme, Suomijos Respublika neįvykdė įsipareigojimų pagal šios direktyvos 12 straipsnio 1 dalį ir 16 straipsnio 1 dalies b punktą, ir kad reikia atmesti likusią Komisijos ieškinio dalį.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

48 Pagal Procedūros reglamento 69 straipsnio 3 dalies pirmąją pastraipą, jeigu kiekvienos šalies dalis reikalavimų patenkinama, o dalis atmetama, Teisingumo Teismas gali paskirstyti bylinėjimosi išlaidas šalims arba nurodyti kiekvienai padengti savo išlaidas.

49 Kadangi kiekvienos šalies dalis reikalavimų buvo patenkinta, o dalis atmesta, kiekviena šalis padengia savo bylinėjimosi išlaidas.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (antroji kolegija) nusprendžia:

1. **Leisdama prevencinę vilkų medžioklę kai nėra nustatyta, kad tai padeda išvengti didelės žalos 1992 m. gegužės 21 d. Tarybos direktyvos 92/43/EEB dėl natūralių buveinių ir laukinės faunos bei floros apsaugos 16 straipsnio 1 dalies b punkto prasme, Suomijos Respublika neįvykdė įsipareigojimų pagal šios direktyvos 12 straipsnio 1 dalį ir 16 straipsnio 1 dalies b punktą.**

2. **Atmesti likusią ieškinio dalį.**

3. **Europos Bendrijų Komisija ir Suomijos Respublika padengia savo bylinėjimosi išlaidas.**

Parašai.